

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om ændret Affattelse af §§ 4 og 15 i Lov om Forfatterret og Kunstnerret af 19. December 1902.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3299 ff.).

Sagen sattes under Forhanling.

Goos: Danmark har fra 1. Juli i Fjor tiltraadt den saakaldte Bernerkonvention, som er indgaaet mellem en Række Stater til gensidig Beskyttelse af Forfatterret og Kunstnerret. Denne Tiltrædelse blev muligjort derved, at der den 19. December 1902 udkom en dansk Lov, som hjemlede eller i hvert Fald var bestemt til at hjemle den Beskyttelse, som Tiltrædelsen af Bernerkonventionen forudsætter given hos de Lande, som tiltræde den. Disse Lande kunne yde større Beskyttelse inden for deres begrænsede Omraade, men de maa ikke yde mindre Beskyttelse end Bernerkonventionen. Nu har det imidlertid, efter at Konventionen er tiltraadt, vist sig, at den paa et enkelt Punkt gaar noget videre end Loven, at Loven af 19. December 1902 med andre Ord ikke ganske fyldestgør det Maal af Beskyttelse, som kræves af Deltagerne i Unionen. For at bringe vor Lovgivning i Overensstemmelse med den Forpligtelse, Tiltrædelsen af Konventionen — som vi jo alle have ønsket — paalægger os, er det, at dette Lovforslag er blevet forelagt. Det gaar ud paa Foretagelsen af en Rettelse i den nys nævnte Lov, og jeg mener, at man maa være den højtærede Kultusminister taknemmelig for, at han saa hurtigt har besluttet sig til at forelægge Rigsdagen et saadant Forslag, skønt det jo er en temmelig ny Lov, der er Tale om at forandre. Rettelsen er en Nødvendighed, hvis vi skulle høste de Fordele af Tiltrædelsen af Bernerkonventionen, som ere tilsigtede. Det Punkt, paa hvilket der er en Uoverensstemmelse mellem Loven af 19. December 1902 og Bernerkonventionen eller i alt Fald en Del af Bernerkonventionen, angaar Udstrækningen af Forfatterens Æneret til at lade besørge Oversættelse af sit Værk. Den er som Regel begrænset til 10 Aar fra Udgivelsen af hans Originalværk, men den bliver udstrakt til det hele Tidsrum, hvori Forfatterretten overhovedet gælder, naar vedkommende selv inden en vis Frist lader foretage en Oversættelse til det Sprog, med Hensyn til

hvilket der ønskes Beskyttelse. Denne Frist er nu i Loven af 19. December 1902 sat til 1 Aar efter Udgivelsen af Originalværket, medens derimod Bestemmelsen i Bernerkonventionen sætter en Frist af 10 Aar. Dette sidste er nu for det første mere rationelt — der er ingen Rimelighed for at bevare den ældre Regel, som er optagen i Loven af 19. December 1902 — og dernæst er det en Regel, vi ere forpligtede til at optage, hvis vi overhovedet ville nyde Fordelene ved Tiltrædelsen til Bernerkonventionen. Hovedbestemmelsen i Lovforslaget gaar ud paa at foretage en Ændring her, og det, mener jeg, fortjener i allerhøjeste Grad Bifald. Det er en Nødvendighed at foretage denne Ændring, vi staa ikke længere frit med Hensyn til, hvorledes vi ville indrette en saadan Lov, vi maa indrette den saaledes, at den kommer i Overensstemmelse med Bernerkonventionen. Man kan blot spørge, hvorledes det er gaaet til, at denne Uoverensstemmelse er overset, saa at man først nu foreslaar denne Forlængelse af Fristen, inden hvilken en Oversættelse fra Forfatterens Side maa foranstattes, for at han kan bevare sin Æneret til Oversættelser paa udenlandske Sprog. Dette er imidlertid ganske naturligt. Den Bestemmelse, der staaer i Lov af 19. December 1902, fandtes i den oprindelige Bernerkonvention, og det er først en senere Tillægsakt af 1896, som har indført Forandring heri. Det Grundlag, paa hvilket Loven af 1902 i sin Tid blev udarbejdet, var den ældre Affattelse, der laa forud for Tillægsakten af 1896, og det er saa blevet overset, at der i Mellemtiden er foretaget en Forandring. Det kan jo let overses, naar man staaer udenfor og kun ad Omveje har Adgang til at se, hvad der foregaar imellem Konventionens Kontrahenter ved Overenskomst imellem dem. Jeg gentager, at jeg er — paa alle Forfatteres Vegne, kan jeg sige — den ærede Minister meget taknemmelig for, at der nu foretages den nødvendige Ændring i vor Lov.

Saa foreslaas tillige en ny Tilføjelse til en anden Paragraf i Forfatterloven. Den tilsigter ikke at bringe en Overensstemmelse til Veje; denne er nemlig i Virkeligheden til Stede — men kun at fjerne Muligheden for Fejltagelser. Som bekendt kan et Blad aftrykke Artikler og Meddelelser i andre Blade, medmindre der er taget Forbehold. Et saadant Forbehold er imidlertid kun nødvendigt med Hensyn til Artikler og Meddelelser, ikke med Hensyn til Feuilletonromaner og No-